

LIBRIS

We know
books

VICTOR HUGO

FRUMOASA BOLDUR

Legendă

în românește de Ina Cerna

EDITURA EXCELSIOR

2002

O STEA DE DRAGOSTE, O STEA DE FRUMUȘETE

Pecopin o iubea pe frumoasa Boldur, iar frumoasa Boldur îl iubea pe frumosul Pecopin. Pecopin era fiul burgravului de Sonnek și Boldur era fiica seniorului de Falkenburg. Unul posedea pădurea, celălalt muntele. Cele două familii cel mai mult își doreau să unească muntele cu pădurea. Așa că i-au logodit pe cei doi tineri.

Tatăl lui Pecopin, un cavaler bătrân și viteaz, fala din Nahegau, a murit câteva săptămâni după logodnă, binecuvântându-și fiul și sfătuindu-l să aibă grijă de Boldur. Pecopin a plâns, apoi treptat-treptat privirea lui, părăsind mormântul ce-l înghițise pe tatăl lui, se îndreaptă spre chipul dulce și luminos al logodnicei sale și se consolă. Când se ridică luna, cine se mai gândește la soarele care a apus?

Pecopin avea toate calitățile unui gentilom, ale unui tânăr și ale unui bărbat. Boldur era regină în castel, o nimfă în pădure și o zână la lucru. Pecopin era un mare vânător, iar Boldur era neîntrecută la tors. Așa cum se știe nu există ură între fus și tolba vânătorului. Torcătoarea toarce în timp ce vânătorul vânează. Dacă el este plecat, furca aduce mângâiere și ține de urât. Haita latră, vârtelnița cântă. Haita care e departe și care de-abia se aude printre sunete de corn, adânc pierdută în lăstăriș, șoptește încetișor într-un zgomot șters de fanfară: *gândește-te la iubitul tău*. Vârtelnița care o silește pe frumoasa torcătoare să-și plece privirea, spune tare și continuu cu un glas dulce, dar sever: *gândește-te la soțul tău*.

Totuși, lui Pecopin îi plăcea prea mult vânătoarea. Când era călare, când avea șoimul pe mână sau când urmărea cu privirea pasărea în zbor, când auzea lătratul feroce al copoilor lui cu picioare strâmbe, pornea, zbură, uita totul, încalcând astfel una dintre poruncile sfinte: *nu depăși măsura în nimic*. Uita că fericirea se capătă prin cumpătare, că gusturile trebuie să fie echilibrate și poftele înfrânate. Cel căruia îi plac prea mult caii și câinii le supără pe femei; cel căruia îi plac prea mult femeile îl supără pe Dumnezeu.

Când Boldur, și asta se întâmpla destul de des, îl vedea pe Pecopin gata să plece călare, pe calul lui nechezând de bucurie, când îl vedea mângâindu-l, trecându-i mâna pe grumaz și îndepărtând pintenii de pe burta lui, când îl vedea dând armăsarului un mănunchi de iarbă proaspătă, era geloasă pe cal. Când frumoasa Boldur, nobila și mândra domniță, o stea de dragoste, îl vedea pe alesul inimii ei că-și mângâie buldogul, era geloasă pe câine.

Atunci, furioasă, se întorcea în încăperea ei de taină și plângea. Apoi își certa slujnicile, dar cea mai mare parte a furiei ei se abătea asupra piticului. Mânia la femeie este ca ploaia de pădure: cade de două ori.

Pecopin venea obosit. Boldur îl întâmpina îmbufnată și rostea câteva cuvinte cu o lacrimă la coada ochilor ei albaștri. Pecopin îi săruta mânuța și ea tăcea, Pecopin o săruta pe frunte și ea zâmbea.

Fruntea fetei era albă, inocentă, precum fildeșul cornului lui Carol cel Mare.

Ea se retrăgea apoi în turnul ei, și Pecopin într-al lui.

Nu suferea niciodată ca el s-o prindă de cingătoare. Într-o seară, el o apucă de cot și ea se roși tare. Era logodită și nu măritată. Pudoarea este la femei ceea ce este cavalerismul la bărbat.

PASĂREA PHOENIX ȘI PLANETA VENUS

Se adorau atât de mult încât stârneau invidie.

Pecopin avea la Sonneck, în sala de arme, un tablou care reprezenta bolta cerească și cele nouă ceruri, fiecare planetă cu propria ei culoare și cu numele scris cu roșu alături; Saturn de un alb plumburiu; Jupiter luminos, dar înflăcărat și puțin sângeriu; Venus a răsăritului jeratic; Mercur scânteietor; Luna cu gheața ei argintie; Soarele în flăcări radiind. Pecopin a șters numele lui Venus și a scris în locul lui Boldur.

Boldur avea în iatacul ei o tapiserie înaltă și netedă pe care era reprezentată o pasăre de mărimea unui vultur, cu inel de aur în jurul gâtului, cu trupul purpuriu, cu coada albă înspicată, cu pene lungi stacojii, având pe cap creste împodobite cu un moț de pene. Sub pasărea minunată mâna meșterului scrisese cuvântul grec: Phoenix. Boldur a șters cuvântul și a brodat în locul lui acest nume: Pecopin.

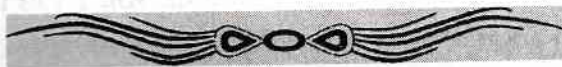
Se apropia ziua nunții. Pecopin era bucuros, iar Boldur era fericită.

Printre slujitorii de la Sonnek se afla un hăițaș, hazos și isteț, liber la gură, gata să dea sfaturi șirete. El se numea Erilangus. Odinioară fusese arcaș chipeș. Multe dintre sătencele din ținutul Lorch căutaseră să-l fărmece, să-l aibă ca soț. El le respinsese și a decis să se facă îngrijitor de câini de vânătoare. Într-o zi Pecopin îl

întrebase de ce a preferat să rămână îngrijitor de câini în locul unei vieți de familie. Erilangus i-a răspuns: *Stăpâne, câinii au șapte feluri de turbare, femeile au o mie de feluri*. Altă dată, aflând de apropiata nuntă a stăpânului său, a venit și l-a întrebat cu îndrăzneală: *Stăpâne, de ce te însori?* Pecopin l-a gonit.

Întrebarea l-ar fi putut îngrijora pe cavalier, fiindcă Erilangus avea o minte ascuțită și memoria bună. Adevărul este că slujitorul a plecat după puțin timp de la curtea lui și s-a dus la aceea a marchizului de Lusace, unde a devenit căpetenie de hăițași și Pecopin n-a mai auzit vorbindu-se de el.

În săptămâna de dinaintea nunții, Boldur torcea pe pervazul ferestrei. Piticul ei îi dă știrea că Pecopin urca scările. Fericită vru să alerge în întâmpinarea logodnicului, dar ridicându-se de pe scaunul ei care avea spătarul drept și sculptat, își prinse piciorul în firul de la furcă. Căzu. Se ridică. Nu o durea nimic, însă își aminti că la fel pășise și castelana Liba, și simți cum i se strânge inima. Pecopin intră radios, vorbiră despre nuntă, despre fericirea lor, și norul care-i stătea pe suflet zbură.

PĂSĂRILE CÂNTĂ PENTRU OMUL TÂNĂR ȘI VORBESC PENTRU OMUL BĂTRÂN

Adoua zi, Boldur torcea în iatac și Pecopin vâna în pădure. Era singur și avea cu el doar un câine. Tot vânând la întâmplare, ajunse la o fermă situată la intrarea în pădurea Bonn. Ferma era umbrită de patru copaci mari: un frasin, un ulm, un brad și un stejar, cărora li se spunea de către cei ce trăiau în acel ținut, „cei patru evangheliști“. Se pare că erau copaci-zâne. Când Pecopin trecea pe sub umbra lor, pe cei patru copaci erau cocoțate patru păsări, o gaiță pe frasin, o mierlă pe ulm, o coțofană în brad și un corb în stejar. Cele patru glasuri ale celor patru jivine cu pene se contopeau și în mod bizar păreau că își pun întrebări și că-și răspund. Se mai auzea și un hulub care nu se vedea fiindcă era în pădure, și o găină care nici ea nu se vedea pentru că era în curtea fermei. Ceva mai departe, un moș tare gârbovit rânduia lângă un perete buturugi pentru iarnă. Văzându-l pe Pecopin, îl întrebă:

– Stăpâne cavaler, înțelegi ce-și spun păsările acestea?

– Omule, răspunse Pecopin, nu-mi pasă!

– Stăpâne, zise iar țăranul, pentru omul tânăr mierla șueră, gaița flecărește, coțofana țiuie, corbul croncănește, hulubul gângurește, găina cotcodăcește; pentru omul bătrân, păsările vorbesc.

– Pe naiba! Vorbe de clacă.

Moșul îi răspunse cumpănit:

– Greșești, stăpâne Pecopin.

– De unde-mi știi numele? Nu m-ai văzut niciodată.

– Păsările mi l-au spus...

– Ești bătrân și nebun, omule, zise Pecopin și plecă mai departe.

Cam după un ceas, cum trecea printr-un luminiș, auzi sunet de corn și văzu apărând în codru o ceată de călăreți. Contele palatin se ducea la vânătoare, însoțit de burgravi, care sunt căpeteniile castelelor, de wildgravi care sunt mai-marii pădurilor, de landgravi care sunt căpeteniile de pe Rin și de raugravi care sunt cei mari și tari în dreptul pumnului. Un cavaler, gentilom al contelui palatin, numit Gairefroi, îl zări pe Pecopin și-i strigă:

– Hei, mândre vânător, nu vii cu noi?

– Unde vă duceți? se interesă Pecopin.

– Ne ducem să vânăm un uliu care se află la Heimburg și ne mănâncă fazanii, un vultan care se află la Vaugtsberg și care face prăpăd printre șoimii noștri, și un vultur care se află la Rheinsteîn și care ne ucide șoimanii. Hai cu noi!

– Și când vă întoarceți? vru să știe Pecopin.

– Măine, zise Gairefroi.

– Vin cu voi!

Vânătoarea a durat trei zile. În prima zi Pecopin a ucis uliul, în a doua vultanul și într-a treia vulturul. Contele palatin se minună de un arcaș așa de strașnic.

– Cavalerie de Sonneck, îi spuse el, îți dăruiesc moșia Rheineck, care ține de turnul meu de la Gutenfels. Mă urmezi la Stahleck ca să primești împuternicirea și să depui jurământul de credință, în fața întregii lumi și în fața dregătorilor, așa cum zic cărțile sfântului împărat Carol cel Mare.

Trebuia să se supună. Pecopin îi trimise veste logodnicei sale, prin care îi dădea de știre cu tristețe că voința milostivă a contelui palatin îl silea să se ducă de îndată la Stahleck pentru un lucru de foarte mare însemnătate. Vestea îi mai aducea lui Boldur și asigurarea

că logdnicul ei se va întoarce luna viitoare.

După plecarea solului, Pecopin, împreună cu ceilalți cavaleri din suita prințului, se duse să se culce. În noaptea aceea avu un vis. Văzu iar intrarea în pădurea Sonneck, ferma, cei patru copaci și cele patru păsări; păsările nu mai țipau, nici nu șuierau, nici nu cântau, ci vorbeau. Glasurile lor care se contopeau cu cele ale găinii și hulubului, se schimbaseră într-un dialog ciudat pe care Pecopin, în somn, îl auzi deslușit:

Gaița

Hulubul e în pădure.

Mierla

Găina în curte

Merge zicând: Pecopin.

Gaița

Hulubul zice: Boldur.

Corbul

Stăpânul e pe drum.

Coțofana

Domnița e în turn.

Gaița

Veni-va el înapoi din Alep?

Mierla

De la Fez?

Corbul

De la Damanhur?

Coțofana

Găina a pus prinsoare că nu, și hulubul că da.

Găina

Pecopin! Pecopin!

Hulubul

Boldur! Boldur! Boldur!

Pecopin se trezi acoperit de o sudoare rece; în prima clipă își

aminti de țăranul bătrân și se înspăimântă, fără să știe de ce, de acest vis și de acest dialog, apoi încercă să înțeleagă, dar nu înțelese și adormi la loc. A doua zi de dimineață, când se făcu ziua, când văzu iar soarele luminos ce gonește toate nălucile, împrăștiind visele și poleind negurile, nu se mai gândi nici la cei patru copaci, nici la cele patru păsări.

